

Piece of peace - Oktáva

Vonku len hmlisto, blato, smrad,
a ja vstávam v očiach smäd a hlad.
Už nie je to len pouličná hra, navôkol strach
vo vzduchu necítiť iné ako pušný prach.

Časom som sa naučil byť hluchý,
stále viem rozoznať ranný rozkaz kapitána,
no paľba, granáty a delobuchy,
stali sa súčasťou môjho každodenného rána.

Vraj veľká hrdosť je zhynúť za vlasť.
Krv steká medzi stanmi potokom,
Nikto sa už neodváža otázky klásť.
všetci sme tohto času otrokom.

Bledé tváre nosia správy,
mŕtvych hlásia z frontu denne.
Ich hroby zdobia steblá trávy
smrť je takmer vykúpenie.

Netušili sme, aká tu čaká bieda,
narukovať, vybrala sa teda celá naša trieda,
i tí, ktorým hneď uniforma nepristala,
a odvtedy našu myseľ iba vojna zamestnala.

Miesto pera dostali sme do rúk pušky,
načom teraz záležalo, bola známka z telocviku.
prežitie bol prirodzene jediný cieľ skúšky
na nepriateľa hnali sme sa takmer bez výcviku.

Miesto diplomu sľúbili nám česť a slávu,
zamlčali však skoro celú pravdu.
Boli sme popletení, s hlavou plnou klamu.
Ostali sme zúfalí a bez návratu.

Niet divu, že nás realita zdrvila.
Problém nebola len tabatierka prázdna,
hluk a streľba naše mysle zhyzdila
Na bojisku nerozoznáš hrdinu od blázna.

Do zákopov už i ranených vozia na boj.
Toľko krát ma náhoda od smrti oddelila,
stáť centimeter vedľa a zasiahne ťa náboj,
ťažko povedať, či naozaj ma zachránila.

Spolužiaci však nemali také „šťastie“
ich triafali guľky presne.
Nepokojnosť v radoch rastie,
a unavená hlava klesne.

Pozriem naľavo, napravo - celkom sám
kamaráti moji, ja idem k vám.
So sebou zmieraný, stojím tu pred súdom,
zomrieť sám na poli, zdá sa mi osudom

Vonku sa zmráka, v povetrí jarný chlad
a ja idem spať, z duše zmyzol hlad.
So sebou zmierený, hoci stále vrah,

ukladám sa na spánok v pekných predstavách.

Už ma nebudí kapitánov hlas,
už nemusím vstávať na príkaz.
Na srdci pokoj, zastavil sám čas,
a v duši túžba, s priateľmi zvítať sa zas.